

Beszámolók

Beszámoló a VIII. Vexillológiai Napról

2011. november 12-én került sor a Zászlómúzeum, a Magyarországi Zászló Társaság és a Magyar Heraldikai és Genealógiai Társaság közös tudományos konferenciájára a Balogh László által alapított Zászlómúzeumban. Az ülészakot dr. Kovács Vilmos ezredes, a HM Hadtörténeti Intézet és Múzeum parancsnoka nyitotta meg. Ezt követően szólt a jelenlévőkhöz Zentai Oszkár, a Józsefvárosi Önkormányzat Humán Szolgáltatási Bizottságának elnöke, majd Balogh László múzeumigazgató.

A sokrétű tudományos programban jól elkülöníthetőek voltak a történeti vexillológia tárgykörébe sorolható előadások, s egy másik – ez esetben kisebb csoportot alkotó –, az aktuális vexillológiát érintő témák. Említést érdemel, hogy döntően eddig ismeretlen, legújabb kutatási eredmények képezték az előadások tárgyát, s a hagyományoknak megfelelően az idősebb avagy a középgeneráción túl mód nyílt a legfiatalabb szakemberek szereplésére is. Valamennyi előadást színvonalas fényképanyag bemutatása kísérte.

Első előadóként Diószegi György beszélt *A zászló tartó megjelenítése a művészettörténet, a történetírás és az irodalom fényében* címmel. Gyulai Éva rendkívül érdekes előadást tartott Bethlen Gábor (besztercebányai) úgynevezett vérszászlójáról, amely ugyan nem maradt fenn, de korabeli metszetes ábrázolásai ismeretesek. Katkóné Bagi Éva textilrestaurátor az egykori aradi országos ereklyemúzeum fennmaradt 1848–49-es zászlótöredékeiről, illetve egyéb textilek – egyenruhák, szolgálati övek stb. – anyagáról, s azok napjainkban folyó konzerválási munkálatairól tartott beszámolót. Csáky Imre az 1938-as katonai csapatzászló kürtön elhelyezett változatát ismertette vázlatos előadásában. Szemán Attila áttekintette a „bányász szentek” és különösen Szent Borbála vonatkozó ikonográfiai ábrázolásait a régebbi és újabb magyarországi bányászzászlókon. A ma Szlovákiában található anyag egy részét is bemutatta. Rainer Pál egy különleges zászlóról beszélt, amely gróf Pejachevich Antal tábornok 1798-as főispáni beiktatására készült, s kifejtette a számára láthatóan oly kedves heraldikai, falerisztikai, hadtörténelmi és természetesen vexillológiai vonatkozásokat is. Bíró Aurél korábbi kutatási irányába tartozó, de eddig fel nem dolgozott témát mutatott be: *Szűz Mária ábrázolások budapesti gyűjteményekben őrzött*

ipartestületi zászlókon. Pandula Attila az általa újabban kiemelten kutatott téma, a felvidéki halotti epitáfiumcímerek – eddig részletesebben nem kutatott – vexillológiai vonatkozásairól tartott széleskörű képanyaggal illusztrált előadást. Horváth Zoltán a zászlók világának legutóbbi eseményeit ismertette a tőle megszokott imponáló, lendületes stílusban, igen gazdag, naprakész illusztrációs anyaggal. Reider Mónika muzeológus, a Hadtörténeti Múzeum Zászlógyűjteményének újdonsült vezetője, most tartotta – rendkívül jól sikerült – bemutatkozó előadását tudományos konferencián, *Zászlószentelés 1923-ban* címmel. Török Róbert igen színvonalas előadásban egy lényegében teljesen feldolgozatlan, ismeretlen tárgykört, a budapesti zászlógyártás, illetve különösen a zászlókereskedelem újabb kori viszonyait ismertette. Polónyi Ádám László egyetemi hallgató ugyancsak bemutatkozó előadását tartotta az utolsó nemesi felkelések fennmaradt zászlóemlékeivel kapcsolatban. A fiatal kolléga színvonalas előadásából többek között kiemelendő az eddig ismeretlen ide vonatkozó történelmi ikonográfiai anyag szerepeltetése is.

Igen örvendetes, hogy hosszabb szünet után a fentiek közreműködésével 2011-ben már a második vexillológiai nap valósult meg, s az elképzelések szerint a jövőben is lesznek ilyen rendezvények. A jelenlévő szélesebb közönség, az érdeklődők megjelent nagy száma is mutatja, hogy az eddig elhanyagolt, s az utóbbi években sem igazán művelt vexillológia fontos szerepet tölt be a történeti segédtudományok körében, s történeti vonatkozásai igen fontosak.

Berzsenyi Anett

A Vajay Szabolcs emlékkonferenciáról. 2011. október 7–8. Budapest–Fehérvár csurgó

Knights, Nobles, Diplomats. Social Networks and International Contacts in Historical Perspective. An International Workshop Commemorating Szabolcs de Vajay.

Körünkből tavaly örökre eltávozott Vajay Szabolcs idén össze lenne 90 esztendő. A rendkívül sokrétű, magát utolsó „reneszánsz emberként” meghatározó kiemelkedő személyiség rendkívül sajátos életutat járt be (erről Bertényi Iván lapunkban megjelent nekrológjában részletesebben olvashatunk).

Vajay Szabolcs diplomataként, szépíróként is közismert, de elsősorban a történelem segédtudományainak nemzetközi szinten is kiemelt művelője, szaktekintélye volt évtizedeken keresztül. Rendkívül széleskörű, különböző nyelveken megírt munkássága a jövőben is segítheti a területekre vonatkozó kutatásokat. Az emigrációban élő tudós idősebb korában rövid ideig oktatott az Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán (ELTE BTK), ennél valamivel hosszabban a Közép-európai Egyetemen (CEU), ahová Laszlovszky József hívta meg vendégprofesszornak. Az itteni nemzetközi posztgraduális oktatásban ugyan rövid időn keresztül, de sokrétű lehetőség kínálkozott káprázatos nyelvtudása és rendkívül kiterjedt történelmi segédtudományi ismeretei átadására.

Ugyancsak Laszlovszky József (CEU) szervezte meg a mostani konferenciát, amely Vajay Szabolcs 90 esztendősi jubileumának megörökítésére szolgált. A kétnapos ülésszak három helyszínen zajlott. Október 7-én pénteken délelőtt a CEU-n, ugyanaznap délután az ELTE BTK-n, illetve október 8-án gróf Károlyi György jóvoltából a fehérvárcsurgói Károlyi kastély könyvtárában. Az előadások zöme angol, illetve német nyelven hangzott el hazai és külföldi előadóktól. Közülük egyesek Vajay Szabolcs egykori barátai, pályatársai, illetve tanítványai közül kerültek ki, mások viszont – különösen egy német szakemberekből álló csoport – általánosabban foglalkoztak a történelem segédtudományainak művelésével. Az ő előadásai közvetlenül nem kapcsolódtak a jubileum személyéhez.

Bak János (CEU) *Studies on Insignia* címen adott elő. Az egykori barát és pályatárs különböző utalásokat tett Vajay személyére illetve munkásságára. Laszlovszky József (CEU) *Frameworks of Medieval Dynastic Relations and International Contacts: The Role of Clerics in Anglo-Hungarian Relations* címen tartott előadást. Szélesebb körben foglalkozott az idős Vajay Szabolcs személyével illetve a CEU-n eltöltött rövid idővel és szerepével. Ennél a blokknál viszonylag szélesebb nemzetközi hallgatóság volt jelen, elsősorban a Közép-európai Egyetemen tanuló fiatalokból.

Az ELTE-n rendkívül csekély érdeklődés mellett tartott előadásokon szerepelt például Pandula Attila, aki évtizedeken keresztül baráti kapcsolatban állt Vajay Szabolccsal, akinek a történelmi segédtudományokkal kapcsolatos munkásságából elsősorban a falerisztikai vonatkozásokat taglalta. Így például a Johannita illetve a Máltai Lovagrendek magyar tagjaira vonatkozó corpusairól szolt. Pandula részletesebben kitért személyes kapcsolatukra, illetve Vajaynak a Magyar Heraldikai és Genealógiai Társaság díszelnökeként játszott szerepére. Sággy Marianne áttekintést adott *Diplomaták, nemes értelmiségiek, tudósok – Vajay Szabolcs Párizsban* címen. Laszlovszky József *A magyar kalandozások skóciai Szent Margitig* címen áttekintést adott Vajay Szabolcsnak a középkori európai történelem tárgy körében folytatott kutatásairól. Kóczy T. László Vajay Szabolcsnak a Máltai Lovagrenddel kapcsolatos kutatásait ismertette, részletesebben beszélt a baráti kapcsolatokról is.

A konferencia második napján Fehérvárcsurgón került sor Vajay Szabolcs legendás, döntően a történelem segédtudományai, így például a heraldika, genealógia, falerisztika, illetve

a magyar történelem tárgy körében gyűjtött könyvtára hivatalos átadására. A könyvtár a család ajándékaként a Máltai Lovagrend magyar tagozatához került és tényleges megőrzési helye a fehérvárcsurgói Károlyi kastély lett. Mindenképpen kiemelendő e vonatkozásban gróf Károlyi György szerepe, aki a későbbiekben itt korszerű kutatóközpontot kíván kialakítani. A konferencia e napján német, illetve angol nyelvű előadások hangzottak el, részben például a már magyarul korábban is hallott előadások idegen nyelvű változatai (Sággy Marianne, Kóczy T. László). Veszprémy László *Anonymus and Szabolcs de Vajay: Novel and Modern Fiction* címmel adott elő. Bárány Attila (Debreceni Egyetem) *The Legacy of Szabolcs de Vajay in Medieval Dynastic Relations* címmel tartott előadást, Hunyadi Zsolt pedig *Creation and Re-organisation of a Network The Order of St. John on the Island of the Aegean Sea before the Beginning of the 16th Century* címmel. Külföldi előadók közül említést érdemel Vajay egykori tanítványa, Damir Karbic *Genealogy, Families, Social History. The Problem of the Noble Kindred in Croatia* című előadása.

A konferencián többször is bemutatott Vajay Szabolcsról közvetlenül a halála előtti időszakában készült fényképeket, illetve filmeket. Talán jobban illett volna az eseményhez Vajay „fénykorából” származó anyagok bemutatása. Sajnos a konferencia túl gyorsan és rosszul lett előkészítve, megrendezésének ténye csak szűkebb körben vált ismertté. A szervezésen, a lebonyolításon, néhány előadáson is érződött Vajay életművének kisajátítási kísérlete. Nyilvánvaló, hogy ezt a szellemi hagyatékot más szervezetek, így a Magyar Heraldikai és Genealógiai Társaság is örökségének tekinti és a későbbiekben remélhetőleg Vajay családjával egyeztetve e körben is sor kerülhet a történelem segédtudományai ezen igen sajátos magyar személyiségének megünneplésére.

Berzsenyi Anett

Magyar jelenlét a romániai szakkongresszusokon

A magyar jelenlét fokozódása tapasztalható a Romániában – az utóbbi időben rendszeresen – két évente Jászvásárban (Iași) tartott Országos Genealógiai és Heraldikai Kongresszusokon, amelyeket az ottani székhelyű Sever Zotta Román Genealógiai és Heraldikai Intézet szervez. Míg a XIV.-en (2008. május 15–17.) egyetlen magyarként *Szekeres Attila István* erdélyi, sepsiszentgyörgyi heraldikus vett részt két előadással (*Keöpeczi Sebestyén József, illetve A Kovászna Megyei Levéltárban őrzött nemeslevelek címerei*), a XV.-en (2010. május 13–15.) *Szekeres Attila István* három dolgozata (*Címertani kutatások Erdélyben a XIX. és XX. században, Kovászna megyei közigazgatási címerek, A mezőmadarasi Szekeres család négy évszázada*) mellett még egy erdélyi magyar téma került napirendre: *Tüdös S. Kinga* sepsiszentgyörgyi művészettörténész és *Violeta Barbu* bukaresti tudományos kutató *A fiak örökségéből való kizárása – az iktári Bethlen család a XVII. század végén* című előadása, melyet előbbi hiányában utóbbi olvasott fel. Az idei, XVI. kiadáson (2012. május 10–12.) a magyar előadók és a magyar témák száma is növekedett. *Kocs János*

sepsiszentgyörgyi genealógus *Új módszerek a családkutatásban* címmel tartott előadást. Szekeres Attila István két előadással jelentkezett: *A címergyűjtő múzeum* címűben a sepsiszentgyörgyi székhelyű Székely Nemzeti Múzeum külső egységeként működő csernátoni Haszmann Pál Múzeumot, alapítóját, *id. Haszmann Pált* (1902–1977) mutatta be, különös tekintettel a múzeum helytörténeti gyűjteményében szereplő családi címerekre. A genealógiai szekció ülésén pedig a *csíkszentmihályi Sándor Imre* (1877–1930) által 1903–1913 között Kolozsváron kiadott *Genealógiai Füzetek* című családtörténeti folyóiratot ismertette, külön hangsúlyt fejtetve a *Keöpeczi Sebestyén József* (1878–1964) heraldikus, a folyóirat illusztrátora, hét éven át társszerkesztője által készített címerrajzokra. *Prajda Katalin* budapesti posztdoktori kutató-ösztöndíjas *A firenzei Scolari család Erdélyben a XV. század első felében* című, olasz nyelven tartott előadásában Ozorai Pipóról és a Zsigmond-korban Erdélyben megfordult firenzei kereskedőkről értekezett. *Marius Diaconescu* bukaresti történész, egyetemi adjunktus *Nagy István (Ștefan cel Mare) moldvai fejedelem és Drágffy Bertalan erdélyi vajda apatársakká válása* című előadásában egy újonnan felfedezett dokumentum tükrében rámutatott az állítás valóságára. A rekordot döntő, nyolcvan előadást tartalmazó XVI. Országos Genealógiai és Heraldikai Kongresszus helyszínén, a Moldvát és Havasalföldet perszónalunióval egyesítő *Alexandru Ioan Cuza* fejedelem 1859–1862 között jászvásári székhelyűl szolgáló palotában, az Egyesülés Múzeumában (Muzeul Unirii) az alkalomra két kiállítást rendeztek be. *Az erdélyi fejedelmek székelemeknek adott címereslevelei – válogatás a Magyar Országos Levéltár okleveleiből* címűt Tüdős S. Kinga és *Oborni Teréz*, az MTA Történettudományi Intézetének munkatársa állította össze, s hiányukban előbbi munkatársa, *Violeta Barbu* mutatta be. *Az Erdélyi közigazgatási címerek* című tárlatot Szekeres Attila István rendezte be, és a kongresszus első napján tartott megnyitójában a tudományos alapú címertervezésbe nyújtott betekintést. A kiállítás a heraldikus által tervezett mai közigazgatási címerekből nyújtott izelítőt.

Szekeres Attila István

A „Zichy expedíció”

A 175 éve született gróf Zichy Jenő emlékére rendezett kiállítást „Zichy expedíció” címmel a székesfehérvári Szent István Király Múzeum és Székesfehérvár Megyei Jogú Város Levéltára a múzeum Megyeház utca 17. szám alatti épületében. Zichy Jenőt főként az általa szervezett, finanszírozott és

1894–1897 között vezetett, a magyarság korai történetét kutató ázsiai utazásokról ismerik. A kiállítás célja – amelynek címe jelképes – annak az „expedíciónak” a bemutatása, amely nem más, mint maga a Zichy életút. A gróf a fehérváriaknak ismert és fontos ember volt, hiszen jól képviselte érdekeiket – gondoljunk csak a Vörösmarty szoboregyletre, a városi színház alapítására, a történelmi és régészeti egyletre –, ám a kiállítás nem csak a Fehérvárhoz kötődő eseményeket mutatja be, hanem Zichy életének más színtereit is. A „helyi érdekek” mellett elhelyezi alakját abban a nagyobb politikai közegben, ahol mozgott. Bemutatja változatos tevékenységét – politikus, közéleti ember, mecénás, expedíciószervező, műgyűjtő –, de a vadászó, birtokait gondozó és kastélyait építő arisztokrata életmódját is. A tárlat szakszerűen ismerteti meg a nézőkkel a 19. század egyik arany emberét. A magyar ipar arany emberét, aki az 1879-es iparműkiállítást szervezte, a magyar néprajz, nyelvész, és őstörténet arany emberét, aki lázasan kereste saját családját és nemzete őseit, eredetét. Jövedelméből finanszírozni tudta a kaukázusi kutatásokat, aminek igazi tudományos hozadékát csak az utóbbi évtizedekben fedezték fel. A magyar közgyűjtemények arany embere is volt, mert saját könyvtára mellett kastélyai a műgyűjtő arisztokrata „vendégszerető s múkincsekkal megrakott” épületei voltak. Ázsiai gyűjteménye az első magyarországi keleti múzeum volt és múzeumalapítási kísérlete már tiszteletre méltó vállalkozásnak számított akkoriban is. Titkos terve pedig a magyar levéltárügyet szolgálta: Batu kán zsákmánya nyomába eredt, hogy az állítólag Kínában megőrzött Árpád-kori okleveleket megszerezze. A kiállítás anyaga igazi közgyűjteményi összefogással létrehozott együttes. A kurátorok – Bányai Balázs és Kovács Eleonóra – mesteri igényességgel többféle típusú emlékeket sorakoztatnak: iratokat, festményeket, fotókat, szobrokat, régészeti tárgyakat, épület-tervrajzokat. Zichy hivatalos portréjával kezdődik a kiállítás, és figyelniünk kell arra is, hogy végigkísérik az egyes egységeket azok az ironikus grafikák, amelyek a Zichy-életmű egyes, arra érdemes darabjait emelik ki, különböző árnyalatban. A színház ügyét szinte a „hátán vitte”; de megjelennek túlkapásai is, hiszen a magyarok és saját őseinek keresése közben a tudósoknak meg kellett küzdeniük vele. A grafikák „rímelnék” arra a tényre is, hogy Zichyt igen gyakran ábrázolták a Borsszem Jankóban, néha persze igazságtalanul is kritizálva. A kitűnő rajzok Varga Gábor Farkas munkái, aki a kiállítás grafikusa is egyben. A tárlat 2012. szeptember 14. és december 16. között volt látható. A megnyitót megtisztelték a gróf kései rokonai is, a Zichy család több tagja.

Rácz György

E számunk szerzői

BEKE MARGIT ny. igazgató (Prímási Levéltár, Esztergom)

BERZSENYI ANETT egyetemi hallgató (Eötvös Loránd Tudományegyetem, Bp.)

CSÍZI ISTVÁN főosztályvezető (Magyar Nemzeti Levéltár Országos Levéltára)

GÓCSÁNÉ MÓRÓ CSILLA igazgató (Blaskovich Múzeum, Tápiószele)

GYÖRKÖS ATTILA egyetemi adjunktus (Debreceni Egyetem)

MARTON-SZABÓ DOROTTYA levéltáros (Magyar Nemzeti Levéltár Országos Levéltára)

RÁCZ GYÖRGY főigazgató-helyettes (Magyar Nemzeti Levéltár Országos Levéltára)

SZEKERES ATTILA ISTVÁN címertani tanácsos (Székely Nemzeti Múzeum, Sepsiszentgyörgy)

TÁJÉKOZTATÓ

Szerzőink figyelmébe

A szerkesztőség a beérkezett kéziratok közléséről két anonim szakmai bíráló (lektor) véleményének ismeretében hoz döntést. A szerkesztőség kizárólag olyan kéziratokat fogad el, amelyek megfelelnek a szerkesztőség által előírt követelményeknek. Kérjük a tanulmányok és az ismertetések szerzőit, hogy minden esetben végleges szövegű kéziratokat küldjenek, mivel a korrektúrában a szerkesztők által megszerkesztett kéziratokon érdemi változtatásokra már nincs lehetőség. A szerkesztőség jegyzetapparátussal együtt lehetőleg 0,5–1 íves (20–40 000 „n”) tanulmányokat, recenziók esetében maximum 5 oldalas (10 000 „n”) írásokat vár. Ennél nagyobb terjedelmű kéziratok megjelentetésére is van lehetőség indokolt esetben (maximum 100 000 „n”). Az ismertetéseknél kérjük az ismertetendő mű (művek) pontos bibliográfiai adatait közölni. A tanulmányokban csak a jegyzetekben történik hivatkozás, nem kell felhasznált irodalom- vagy rövidítésjegyzéket készíteni.

Az egységes jegyzetapparátus érdekében kérjük az alábbiak betartását:

- A hivatkozott művek szerzőinek nevét kurziválni kell; nem kurziváljuk viszont szerkesztőjének (szerkesztőinek) nevét. Ez utóbbiakat a jelzett könyv, tanulmánykötet címe után zárójelbe téve adjuk meg (pl. Szerk. Domanovszky Sándor.). Ha egy műnek több szerzője, illetve szerkesztője van, azokat nagy kötőjellel (–) választjuk el egymástól. A szerző(k) neve után a cím előtt kettőspontot tegyünk.
- Az oldalhivatkozásokor kérjük az oldal sorszámát megadni, a tól–ig- oldalszámok és évszámok esetében nagy kötőjelet (–) írjunk (38–40., 61–72.).
- A hivatkozásokor csak a kiadás helyét és évét tüntessük fel, a kiadót nem.
- Ha a hivatkozott mű esetében több kiadási hely van megadva, az egyes helységeket nagy kötőjellel (–) választjuk el egymástól (pl. Bp.–Debrecen). Ha a kiadás helye Budapest, azt mindig rövidítve írjuk ki (Bp.). A kiadás helye után, az év előtt vesszőt kell tenni (pl. Bp.).
- Amennyiben a hivatkozott mű valamilyen sorozat keretében jelent meg, a sorozat címét a kiadási hely és év után zárójelben tüntessük fel: pl. (Monumenta Hungariae Historica).
- Ha tanulmánykötetben napvilágot látott cikket idézünk, úgy a hivatkozott tanulmány után az „In.’” szócskát írjuk, és közvetlen utána adjuk meg a tanulmánykötet címét és zárójelben a szerkesztőjét/szerkesztőit.
- Folyóiratban megjelent cikkekre történő hivatkozásokor nem tesszük ki az „In.’” szócskát. A hivatkozott folyóirat címét kurziváljuk, és utána tegyünk vesszőt; ezt követi az évfolyam vagy kötetszám, majd zárójelbe téve a megjelenés éve, utána az illető évben megjelent szám, végül pedig az oldalszám: pl.: *Történelmi Szemle*, 1 (1958) 1. sz. 52. Az éven belüli számot csak abban az esetben jelöljük, ha a folyóiratnál nem folyamatos a lapszámozás az egyes számok esetében.
- Amennyiben ugyanarra a műre történik hivatkozás, kérjük a hivatkozott szerző családi nevét teljesen megismételve, keresztnévét azonban rövidítve megadni, utána kettős pontot tenni, majd az „i. m.” jelölést használni. Ezt követi az oldalszám. (Pl.: *Nagy I.*: i. m. 32.). Ha egymást követően ugyanarra a műre és oldalszámra hivatkozunk, írjuk, hogy „Uo.” Ha ugyanazon szerző egy másik munkájára, tanulmányára hivatkozunk, úgy az utóbbit/utóbbiakat az előbb idézettől egyértelműen el kell különíteni (pl. rövidített címmel, kerülve az évszámos rövidítést) és erre hivatkozni. Ha szerkesztett műre, forráskiadványra vagy sokszerzős műre történik hivatkozás, akkor a cím után zárójelben közöljük a továbbiakban alkalmazott rövidített címet (pl. a továbbiakban Reg. Arp.). Ha több kötetes műre történik hivatkozás, kérjük minden esetben az idézett kötetszámot, eltérő kiadási hely és év esetén ez utóbbiakat is feltüntetni. (Pl. *Nagy I.*: i. m. XI. k. Pest, 1858.)
- A kéziratokban az évszázadokat – idézetek, tanulmány- és könyvcímek kivételével – arab számmal jelöljük.
- Írásaikat minden esetben Word for Windows szövegszerkesztő programban készítve juttassák el a szerkesztőségbe elektronikus úton a turul@mol.gov.hu vagy a szerkesztőség tagjainak címére. A szöveget balra zártan írják, és a kurziváláson kívül semmilyen kiemelés (kövérítést, aláhúzást, ritkítást) vagy formázást ne alkalmazzanak. A tapadó írásjeleket is kurziválni kell, ha az előtte álló szó kurzív.
- A betűtípusok megválasztásakor ajánljuk a Times New Roman-t.
- A lábjegyzeteket automatikus számozással kérjük megadni, „lábjegyzet”-programot választva. Így a jegyzetek az oldal aljára kerülnek.
- Amennyiben a kiadandó tanulmányban képet/képeket is kívánnak közölni, kérjük azt/azokat mellékelni, vagy digitális formában a kéziratához csatolva beküldeni, minden esetben jelölve a kéziratban, az/azok hova kerüljön/kerüljenek. Csak nyomdai szempontból jó minőségű képeket tudunk közölni. A Magyar Országos Levéltár anyagából közlendő képet nem szükséges mellékelni, csak a pontos jelzetet feltüntetni.
- Amennyiben nagyobb méretű táblázatokat kívánnak közölni, melyek meghaladják a folyóirat szedéstükör-szélességét, kérjük azokat a tanulmány szövegének végéhez illeszteni, külön szakaszban. A genealógiai táblázatokat is Word for Windows szövegszerkesztő programban kérjük.
- Csak a jegyzetekben (ld. = lásd, vö. = vesd össze, pl. = például) használjunk rövidítéseket, a főszövegben ne, ott tehát kiírjuk, hogy 'például'.
- A főszövegben és a jegyzetekben az idézeteket nem kurziváljuk, csak idézőjelbe tesszük. Az idegen nyelvű (többnyire latin) kifejezéseket, formulákat viszont kurziváljuk.
- A folyóiratban közlésre kerülő tanulmányokról különnyomatokat csak külön igény alapján, megegyezés szerint készítünk. Az aktuális számból a tanulmányok szerzői öt tiszteletpéldányt kapnak, valamint dolgozatukat elektronikusan PDF formátumban.

Példák a hivatkozásokra:

Monográfiák esetében:

Szentpétery Imre: Magyar oklevéltan. Bp., 1930. (A magyar történettudomány kézikönyve II. 3.)

Folyóiratok esetében:

Ghyczy Pál: Kanizsai Dorottya címereslevele 1519-ből. *Turul*, 46 (1932) 68–70.

Szerkesztett kiadvány esetében:

Thallóczy Lajos: Jajcza (bánság, vár és város) története 1450–1527. (Az oklevéltárat szerk. Horváth Sándor.) Bp., 1915. (Monumenta Hungariae Historica, Diplomataria XL.) 76.

Tanulmánykötetben megjelent írás esetében:

Kubinyi András: A királyi udvar élete a Jagelló-korban. In: Kelet és Nyugat között. Történeti tanulmányok Kristó Gyula tiszteletére. (Szerk. Koszta László.) Szeged, 1995. 309–355.

Digitális adathordozók esetében:

Engel Pál: Középkori magyar genealógia. CD-ROM. Bp., 2001. Oslí nem.